

РЕШЕНИЕ

№ 7303

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8766** по описа за **2021** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Т. В. М. срещу Решение от 6. 08. 2021 г., постановено по НАХД № 3440/ 2021 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 17-ти състав.

В касационната жалба се излагат твърдения за извършени нарушения на закона и допуснати съществени нарушения на процесуални правила – самостоятелни отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1. и т. 2 от НПК.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ редовно призован, не се представлява в производството по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, III-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и изложените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на контрол, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 08. 01. 2020 г. около 13:28 часа неустановено лице управлявало лек автомобил марка „А.“, модел „А3“ с рег. [рег.номер на МПС] /собственост на жалбоподателя Т. М./ в [населено място], по [улица], с посока на движение от О. път към [улица], като срещу А. на МВР на [улица]автомобилът се движел със скорост 102 км. /ч. при ограничение за движение в населено място от 50 км. /ч. Скоростта била измерена посредством мобилна система за видеоконтрол – TFR1-M с радар TR4D № 653 /след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %/ при разрешена такава – 50 км. /ч. за населено място, т. е. превишение с 52 км. /ч. Радарът бил с фиксиращо устройство за дата, час и скорост, като фотографирал и изображение на автомобила, от което е установен и неговият регистрационен номер. Водачът не бил спрял за проверка непосредствено след установяване на нарушението. А на неустановена дата преди 04. 01. 2021 г. клипът от мобилната система бил прегледан от служител на ОПП СДВР и след установяване на регистрационния номер на автомобила, неговият собственик бил призован да се яви в ОПП СДВР и да заяви кое лице е управлявало автомобила на датата и часа на нарушението. На 4. 01. 2021 г. жалбоподателят Т. М. се явил в сградата на ОПП, където собствено ръчно попълнил декларация по чл. 188 от ЗДвП, в която посочил, че не знае кой е управлявал автомобила му на 08. 01. 2020 г. около 14.00 часа.

В декларацията била разяснена и наказателната отговорност по чл. 313 от НК, като жалбоподателят се подписал като декларатор. От разпечатка от паметта на техническо средство TFR1-M с радар TR4D № 653, която е вещественно доказателство, изготвено по реда на чл. 189, ал. 15 ЗДвП, се установява, че на процесната дата – 08. 01. 2020 г., в 13:28:01 ч., в района на [населено място], с координати EL 23o22.3982 и NL 42o38.0039, е засечена скорост на движение от 105 км/ч, като са записани датата, часа, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационният номер на автомобила.

При така установените факти, на датата на подаване на декларацията по чл. 188 от ЗДвП – 04. 01. 2021 г. бил съставен АУАН за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, вр. чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП.

При пълна идентичност на описаното нарушение и неговата правна квалификация, на 22. 01. 2021 г. било издадено НП № 21-4332-000141 от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, на жалбоподателя било наложено наказание глоба в размер на 700 лева, както и право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

От правна страна съдът е приел, че при съставяне на АУАН и НП са спазени разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, както и процедурните правила и срокове. Направил е извод, че е доказано извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, поради което е потвърдил наказателното постановление.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който

е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Правилен е изводът на съда, че към датата на извършване на нарушението поставянето на пътен знак Е24 не е необходимо, тъй като това законово изискване е отпаднало, както е отпаднало и изискването за обозначаване на автоматизираното техническо средство, с отмяната на разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 8 от ЗДвП /отм. ДВ, бр. 54/ 2017 г./. Правилно е отразена скоростта в АУАН от 102 км/ч, предвид установената скорост от 105 км/ч и допустима грешка от +/-3%, поради което не е допуснато съществено процесуално нарушение, ограничило правото на защита на жалбоподателя.

В тази връзка, неоснователна е касационната жалба в частта, в която се твърди, че е нарушено правото му на защита, тъй като в хода на производството не е изисквана монтираната неподвижна камера в района. Правилно районният съд е обсъдил доказателствата за техническа годност на мобилната система за видеоконтрол TFR1-M с радар TR4D № 653, с което именно техническо средство е установено нарушението, предмет на наказателното постановление.

Законосъобразен е и изводът в оспореното решение, че не е нарушен срокът по чл. 34 от ЗАНН, тъй като нарушителят е установен едва след попълването на декларацията по чл. 188 от ЗДвП. Доколкото собственикът на автомобила е посочил в декларацията, че не знае кой е управлявал моторното превозно средство на процесната дата, законосъобразно именно на него е наложено наказанието за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Безспорно са установени извършването на нарушението, неговият автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Ответникът е издал АУАН и НП в съответствие с материалния закон - чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който „при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава скоростта от 50 км./ч за населено място”.

Вярно е, че тежестта на доказване в административно наказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл. 84 ЗАНН във вр. с чл. 103, ал. 1 от НПК. В преценката си дали да издаде НП органът се основава на констатациите в АУАН и последните в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното - чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Това не е така обаче в съдебното производство, тъй като тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да изясни фактическата обстановка, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение. При установената тежест на доказване, съответно - за потвърждаване на фактическите констатации в АУАН, в производството пред СРС са приети писмени доказателства, които непротиворечиво обосновават правния извод на първоинстанционния съд за извършено нарушение в хипотезата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

По изложените съображения, настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното решение е правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Предвид това и на основание чл. 222, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, III-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 6. 08. 2021 г., постановено по НАХД № 3440/ 2021 г.
по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 17-ти състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.